

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2017r.

Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nożykowska

Protokolant: Maciej Przesmycki

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania A. P.

przeciwko Szefowi Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w W.

o jednorazowe odszkodowanie

na skutek odwołania A. P.

od decyzji Szefa Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w W.

z dnia 26 lutego 2015r. znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu A. P. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej w wysokości 5 (pięciu) procent stałego uszczerbku na zdrowiu.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 2 kwietnia 2015 r. (data wpływu k. 2) A. P. odwołał się od decyzji organu rentowego Szefa Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w W. z dnia 26 lutego 2015 r. znak: (...) odmawiającej przyznania mu jednorazowego odszkodowania pieniężnego z tytułu wypadku zaistniałego w dniu 14 września 2014 r. jako nie pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej.

W uzasadnieniu odwołujący wskazał, iż droga do domu rodziców może być wypadkiem w rozumieniu art. 5 pkt 5 ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową (odwołanie k. 2-4).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie wskazując, iż podróż poszkodowanego miała charakter całkowicie prywatny i nie była związana z wykonywaniem obowiązków służbowych. Drogą bezpośrednią A. P. z miejsca zamieszkania do miejsca wykonywania obowiązków służbowych była droga z kwatery internatowej przy ul. (...) w W. do Jednostki Wojskowej (...) w W., a nie droga z miejsca zameldowania z R. do W. (odpowiedź na odwołanie k.5-7).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący A. P. jest zameldowany w R., gdzie mieszka jego żona i córka. A. P. pełnił czynną służbę wojskową w Jednostce Wojskowej (...) w W. od poniedziałku do piątku. Na czas wykonywania obowiązków służbowych odwołujący

mieszkał w kwaterze internatowej przy ul. (...) w W.. Co piątek odwołujący wyjeżdżał do swojej żony i córki do R.. (zeznania odwołującego k. 15-16, zapis audio-video k. 19).

W dniu 15 września 2014 r. o godz. 7.30 odwołujący miał zaplanowaną służbę w jednostce wojskowej (zeznania odwołującego k. 15-16, zapis audio-video k. 19).

W niedzielę 14 września 2014 r. w godzinach wieczornych A. P. jechał motocyklem z R. do W.. Około godziny 20.00 na drodze krajowej nr (...) w miejscowości C. A. P. uległ wypadkowi. Na skutek powyższego wypadku drogowego, A. P. doznał stłuczenia głowy, urazu barku, biodra oraz skręcenia stawu skokowego (zeznania odwołującego k. 15-16, zapis audio-video k. 19, protokół powypadkowy-akta organu rentowego).

Po wypadku, odwołujący przebywał na zwolnieniu lekarskim przez okres 6 tygodni (zeznania odwołującego k. 15-16, zapis audio-video k. 19).

Na skutek wypadku odwołujący doznał stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5% z pkt 162 A tabeli uszczerbków na zdrowiu (opinia biegłego k. 58).

Decyzją z dnia 26 lutego 2015 r. znak: (...) Wojewódzki Sztab Wojskowy w W. odmówił A. P. przyznania odszkodowania pieniężnego z tytułu wypadku zaistniałego w dniu 14 września 2014 r. jako nie pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej (decyzja –akta organu rentowego).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych do akt sprawy, w tym dokumentów zawartych w aktach Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego odwołującego się, które nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron, podstaw ku temu nie znalazł również Sąd.

Podstawę czynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych stanowiły również zeznania odwołującego A. P.. W ocenie Sądu zeznania odwołującego stanowią wiarygodny i pełnowartościowy materiał dowodowy. W warstwie istotnej dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy są logiczne, spójne tworząc przy tym zwięzłą i przejrzystą treść.

Ponadto Sąd oparł swoje ustalenia na treści opinii biegłego sądowego z zakresu (...) (k. 58).

W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego L. J. jest zupełna, a przede wszystkim sporządzona przez osobę o odpowiednim doświadczeniu oraz niezbędnej wiedzy specjalistycznej w zakresie ortopedii i traumatologii. Jest jednocześnie jasna i w pełni zrozumiała, a wnioski wyciągnięte przez biegłego i sposób rozumowania biegłego są logiczne. W konsekwencji Sąd uznał, iż opinia biegłego sądowego L. J. została sporządzona w sposób rzetelny, fachowy, a wnioski w niej zawarte nie budziły wątpliwości. Ostatecznie przed zamknięciem rozprawy, żadna ze stron ustaleń biegłego nie kwestionowała.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. P. należało uwzględnić.

Nie kwestionowaną okolicznością w niniejszej sprawie był fakt, że wskutek zdarzenia z dnia 14 września 2014 r. A. P. doznał obrażeń ciała skutkujących stałym 5 % uszczerbkiem na zdrowiu.

Okolicznością sporną i decydującą o wyniku sprawy było natomiast ustalenie, czy wypadek jakiemu uległ A. P. pozostawał w związku ze służbą wojskową w rozumieniu obowiązujących przepisów.

Zgodnie bowiem z treścią art. 10 ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową (Dz. U. 2014r. Nr 213 t.j.), żołnierzowi, który wskutek wypadku albo choroby doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie.

W świetle art. 11 jednorazowe odszkodowanie przysługuje w wysokości 20% przeciętnego wynagrodzenia za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, z zastrzeżeniem art. 28 ust. 1.

W świetle art. 5 cytowanej ustawy za wypadek uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które zaszło podczas lub w związku:

- 1) z wykonywaniem obowiązków służbowych albo poleceń przełożonych;
- 2) z wykonywaniem czynności w interesie służby wojskowej, nawet bez polecenia przełożonych;
- 3) z ratowaniem ludzi z grożącego niebezpieczeństwa albo ratowaniem mienia przed zniszczeniem lub zagarnięciem;
- 4) z udziałem w pościgu lub ujęciu osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa albo ochroną innych osób przed napadami;
- 5) z odbywaniem drogi do miejsca i z miejsca wykonywania czynności określonych w pkt 1 i 2.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że wypadek A. P. mieści się w definicji wypadku, o którym mowa w art. 5 pkt 5 w/w ustawy. Jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego miejscem faktycznego zamieszkania odwołującego był R., nie kwatery przy ul. (...). Zgodnie z art. 25 kc miejscem zamieszkania osoby fizycznej jest miejscowość, w której osoba ta przebywa z zamiarem stałego pobytu. Z materiału dowodowego wynika, że to R. był centrum życiowym odwołującego, który posiadał tam najbliższą rodziną i był tam zameldowany.

Ponadto nawet gdyby przyjąć stanowisko organu, że miejsce zamieszkania odwołującego było miejsce zakwaterowania w W., to i tak zdarzenia mieści się w zakresie definicji z art. 5 ustawy. Jak wynika z utrwalonego w orzecznictwie poglądu przepisy ustawy nie stanowią o tym, że droga z miejsca wykonywania czynności związanych ze służbą ma być drogą do miejsca stałego zamieszkania żołnierza. Z przepisu art. 3 pkt 3 ustawy wynika jedynie, że droga do miejsca i z miejsca wykonywania czynności oznacza drogę najkrótszą i nieprzerwaną, z tym że nie uważa się, że droga została przerwana, jeżeli przerwa była życiowo uzasadniona i jej czas nie przekraczał granic potrzeby, a także wówczas, gdy droga, nie będąc najkrótszą, była najdogodniejsza ze względów komunikacyjnych. (tak m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2010 r. (sygn. akt II UK 267/09, OSNAPiUS 2011 nr 17-18, poz. 240, str. 767). Wskazać nadto, że Sąd Najwyższy wskazał, że nawet zdarzenie w drodze do domu rodziców może być wypadkiem w rozumieniu art. 5 pkt 5 ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową (Dz.U. Nr 83, poz. 760 ze zm.).

W tym miejscu należy zaznaczyć, że przepisy ustawy nie stanowią o tym, że droga z miejsca wykonywania czynności związanych ze służbą musi być drogą do miejsca zakwaterowania żołnierza. Z przepisu art. 3 pkt 2 ustawy wynika jedynie, że droga do miejsca i z miejsca wykonywania czynności oznacza drogę najkrótszą i nieprzerwaną, z tym, że nie uważa się, że droga została przerwana, jeżeli przerwa była życiowo uzasadniona i jej czas nie przekraczał granic potrzeby, a także wówczas, gdy droga, nie będąc najkrótszą, była najdogodniejsza ze względów komunikacyjnych. Tak więc i z tego przepisu nie wynika, że chodzi wyłącznie o drogę do miejsca stałego zamieszkania. Wskazać należy, że bardzo podobny problem był rozstrzygnięty w sprawie I UK 81/07, gdzie przedmiotem rozstrzygnięcia był wypadek funkcjonariusza Policji. Podkreślić należy, że przepisy ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji (Dz.U. Nr 53, poz. 345, ze zm.) nie określają docelowych miejsc bezpośredniej drogi. Wypadek komunikacyjny miał zaś miejsce w drodze na zajęcia w szkole wyższej. Sąd Najwyższy stwierdził, że odszkodowawcza ochrona powypadkowa funkcjonariuszy Policji obejmuje także drogę z miejsca wykonywania czynności służbowych do miejsca odbywania nauki lub studiów. Sąd Najwyższy jednoznacznie stwierdził, że z treści analizowanego przepisu nie wynika, iż wypadek podczas lub w związku z odbywaniem bezpośredniej drogi z miejsca wykonywania czynności służbowych powinien nastąpić wyłącznie do miejsca zamieszkania (domu) poszkodowanego. Sąd Najwyższy stwierdził również, że do uznania zdarzenia wypadkowego za wypadek pozostający w związku z pełnieniem służby w Policji wymagane jest

udowodnienie związku normatywnego pomiędzy nagłym zdarzeniem wywołanym przyczyną zewnętrzną (wypadkiem) a odbywaniem bezpośredniej drogi z miejsca wykonywania czynności służbowych.

Tak, jak i w przypadku wypadkowych odszkodowań policyjnych również w przypadku przepisów dotyczących żołnierzy nie ma przeszkód, a nawet występuje potrzeba analogicznego stosowania przepisu art. 57b ustawy o emeryturach i rentach. Stanowisko takie prezentuje Sąd Najwyższy w wyroku I UK 81/07. Także w doktrynie twierdzi się, że ze względu na jednolitość systemu prawa oraz taki sam kontekst funkcjonalny możliwe jest korzystanie z dorobku orzecznictwa nagromadzonego pod rządem ustawy wypadkowej także do wypadków pozostających w związku ze służbą wojskową (U. Jackowiak: Glosa do wyroku SN z dnia 28 stycznia 1998 r., II UKN 456/97, OSP 1999, nr 4, poz. 74).

Zgodnie z art. 57b ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach za drogę do pracy lub z pracy uważa się oprócz drogi z domu do pracy lub z pracy również drogę do miejsca lub z miejsca: innego zatrudnienia lub innej działalności stanowiącej tytuł ubezpieczenia rentowego, zwykłego wykonywania funkcji lub zadań zawodowych albo społecznych, zwykłego spożywania posiłków i odbywania nauki lub studiów. Można więc uznać, że zarówno powyższe regulacje prawne, jak i dorobek orzecznictwa przemawiają przeciwko przyjęciu zawężającej wykładni przepisu art. 5 pkt 5 ustawy, polegającej na przyjęciu, że wypadkiem jest jedynie zdarzenie w drodze do (lub z) domu. Należy zgodzić się z poglądem, że ustawowe określenie „dom” należy rozumieć jako synonim ze sfery spraw prywatnych ubezpieczonego będącego celem jego przemieszczania się (tak. I. J.: Wypadek w drodze do pracy lub z pracy, (...) 2003, nr 11 s. 20).

Odnosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że wypadek jakiemu uległ odwołujący niewątpliwie spełniał przesłanki uznania go za wypadek w świetle art. 5 pkt 5 ustawy. Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, jest okoliczność, że wypadek ten wydarzył się poza miejscem jednostki wojskowej i nie w drodze bezpośredniej z kwatery do jednostki. Nie ulega natomiast wątpliwości, że odwołujący w trakcie zdarzenia zmierzał do jednostki w celu podjęcia obowiązków służbowych z miejsca, które stanowiło jego centrum życiowe i miejsce zamieszkania jego najbliższej rodziny. Jak już wyżej wskazano, jest to okoliczność uzasadniająca uznanie tego zdarzenia za pozostające w związku ze służbą wojskową.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd – na podstawie art. 10 ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową w związku z art. 477⁸ §2 ust.3 k.p.c. w zw. z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. – orzekł jak w wyroku, zmieniając zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu A. P. jednorazowe odszkodowanie pieniężne z tytułu wypadku zaistniałego w dniu 14 września 2014 r. pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej w wysokości 5 % (pięciu) uszczerbku na zdrowiu.

Wysokość uszczerbku na zdrowiu została przez Sąd ustalona w oparciu o niekwestionowaną przez strony opinie biegłego.